

Komandi partur:

Í komandi parti verður greitt frá Onnu Evensen tiltaki, sum verður á vestur Sælandi leygardagin.

Katrina, dóttir Onnu Mariu, saman við manninum Magnus Paula Magnussen

katólsku tíðini hevur her verið kirkja. Hin ræðuliga sjúkan »svarti deyði« skal hava útrudda fólkið, soleiðis, at her bert skuldi liva eitt menniskja, aftaná á at sjúkan var liðug at herja, nevniliga ein arbeiðsgenta, ið tá ognaðist alla jørðina í bygdini. Børnini hjá dótttrini, Katrinu, og Magnus Paula vóru Óli Jákup, Vilhelm, Dávur, Olaf, Sigga, Ida, Kalla, Mia, Valborg og Helga. Anna Maria doyði í 1941.

Dødsfald

2. apríl 1904 vóru hesi minningarorð um Jóan Dáva í Dimmalætting: Kongsbonde i Saksun Joen David Olsen er den 14. f.M. afgaaet ved Døden paa sin Gaard "Kvierhammer" i en Alder af 80 Aar. Afdøde var kendt her på Øerne og udenfor disse som en af vort Lands mest respektable Bønder. Paa Grund af Sygelighed maatte Kongsbonde Olsen i en lang Aarerække lade alt det paa sin Gaard forefaldende betydelige Arbejde foregaa ved dertil antagne Folk, men afdøde opgav ingenlunde Ledelsen af Gaardens Drift, og han forstod at lede Gaarden saaledes, at den gav Udbytte, endskønt Kvierhammergaard paa Grund af sin naturlige Beliggenhed, særlig med hensyn til Faarebruget, er meget vanskelig at forestaa og ofte medfører store Tab. Naar Kongsbonde Olsen imidlertid ved sin Død er en af Øernes større Odelsejere, saa er dette et Bevis paa hans Duelighed som Bonde. Mest kendt er afdøde dog paa grund af sin udstrakte Gæstfrihed og Godgørenhed mod Fremmede og Landsmænd af alle Stænder. Hans Hjem har været opsøgt af Færingere og Danske, saavel som af fremmede Turister, og den som en Gang kom til Kviehammer, indfandt sig i Reglen atter der, naar Lejlighed dertil gaves. Afdøde har saaledes erhvervet sig mange Venner, som altid ville bevare Mindet om ham som en af Øernes solideste og elskværdige Bønder, hvis Gæstfrihed har været en Pryd for sin Stand og sit Fædreland. S.

Dánjal Pauli doyði ungur

Maður Onna Maria, kallað Mia, dóttir Katrinu og Magnus Paula, doyði ungur í 1936, og hesi minningarorð vóru um hann í Dimmalætting: Dánjal Pauli Jacobsen var borin í heim í 1904 í Syðrugøtu, har faðir hansara, Absalon Jacobsen, tá hevði eina eftir viðurskiftunum stóra keypmannsforrætning. Hann andað-ist 11. mars aftaná ein langa sjúkralegu á sjúkrahúsinum í Havn og bleiv soleiðis 31 ára gamal. Sum smádrongur kom hann til Havnar at ganga í Millum- og Realskúla og tók prógv frá hesum skúla. Fyri betur at kunna útbúgva seg til sitt starv, ið skuldi vera hansara livsyrki, fór hann seinni til Keypmannahavnar og gekk á Købmandsskolen har. Liðugur við lesnaðin kemur hann heim aftur til Føroya at hjálpa pápanum, ið nú var fluttur til Skála, og er tað í hesi bygd við Skálafjørðin, at hansara livsyrki fellur tey fáu ár, honum var unnað at liva okkara millum. Dánjal Pauli var arbeiðs-samur, tað var við ídni og sterkum huga fyri at gera eitt arbeiði ímillum okkum, at hann gekk inn í samarbeiði við faðirin. Hann var evnagóður maður bæði til likam og sál, og øll ið høvdu høvi at fylgja honum í arbeiðinum í forrætning og skrivstovu, mugu ásanna, at arbeiðið fell sera væl hjá honum. Hann var interesseraður í øllum offentligum viðurskiftum og gleddist yvir hvørt framstig, ið gjørt var her á landi. Málið viðvíkjandi tí nýggju kirkjuni á Skála lá honum heitt á sinni – hann var formaður fyri bygginvevdina og hevur saman við øðrum gjørt eitt stórt fyrireikingararbeiði í hesum máli – og hann hevði glett seg til at uppliva tann dag, Skála aftur var vorðin kirkjubýgd, men hetta var honum ikki lagað. Dánjal Pauli var litillátaður, sáttligur og góðlyntur maður, góður vinur og trúgvur felagi. Hann var góður sonur og bróður, ein umhyggjin og kærur maður og faðir. Einkjan Anna Maria situr eftir við tveim-um smágentum, Onnu og Ingu. Dánjal Pauli vil verða saknaður av nógv-

um, allarmest av teimum næstu, men um øll tey og øll vit, ið vóru góð við hann, dugdu at taka henda tilburð, sum eina gávu frá Guds hond, so eru vit før fyri at sanna profetsins orð: »Tú ert Harrin, tin vilji ske! Ærað verið minni hansara.« Jn

Johan Hentze var ein brandur

Ida dóttir Katrinu giftist til Skúvoyar við Johan Hentze. Í 1928 var henda grein um Johan í Dimmalætting: For c. 10 Aar siden udførte Johan Hentze, Skuø, en smuk Redningsdaad, som fortjener at kendes i videre Kredse. En tidlig Morgen var han taget paa Fiskeri sammen med to andre Mænd fra Skuø. Vejret var ret godt, og da man vilde skyde Søfugle til Agn roede Baaden langs med Skuøens Vestsiden og ikke langt fra Land. Da rejser en Braadsø sig pludselig over et Undervandsskær og slynger en af Baadens Besætning over Bord. Johan Hentze var straks klar over, at Manden ikke kunde klare sig ved egen Hjælp, og uden at betænke sig sprang han ud fra Baaden, svømmede hen til Manden og fik efter de største Anstrengelser og under overhængende Livsfare reddet ham til Land og hjulpet ham op paa en fritstaaende Klippe nogle Favne fra en »urð«. Efter at have udført denne Redningsdaad, saa Johan Hentze sig nu om efter Baaden og blev opmærksom paa, at den af Strømmen var ført et godt Stykke sydpaa, og den var synke-færdig. Han var klar over, at den Mand, der var tilbage i Baaden, ikke kunne bjerger sig ved egen Hjælp, og at han vilde være redningsløst fortabt, hvis Baaden af Strømmen blev ført længere bort. Johan Hentze var selvfølgelig meget ud-mattet, men han gav sig straks til at svømme ud til Baaden igen. Endskønt det var bidende koldt og afstanden ret lang, lykkedes det ham virkelig at naa Baaden og give Manden, der sad i den, en Aare, der flød paa Søen. Ved derefter at svømme, holdende den ene Haand i Baadens Ræling, medens Manden i Baaden

SAKSUN. MYNDIN ER ÚR GREININI Í DIMMALÆTTING

med en løs Aare roede lidt i den anden Side lykkedes det de to Mænd at faa manøvreret Baaden ind til en »urð« og bjerget sig paa Land. Baaden blev saa stærkt medtaget, da den kom ind mod »urden«, at det var aldeles haabløst at forsøge at holde den flydende. De to Mænd var nu reddet fra Døden paa Havet, men det var dem ikke muligt at komme fra »urden« ved egen hjælp, idet den kun var til-gængelig fra Søsiden. De var gennemblødte og selvfølgelig meget udmattede og for at holde Varmen maatte de uafbrudt arbejde med at løfte Sten. Heldigvis passerede en anden Baad fra Skuø to Timer senere op optog dem. Man begav sig straks til det Sted, hvor Johan Hentze havde bjerget den anden Mand op paa Klippen, men han var nu forsvundet. I sin udmattede Tilstand er han gledet ned fra Klippen og er forulykket. Det betragtes af sagkyndige som ganske givet, at Manden der sad tilbage i den med Søvand fyldte Baad, vilde have været forulykket, hvis Johan Hentze ikke var kommet ud til Baaden og havde manøvreret den ind til Land ved svømning. Johan Hentze har ved den paagældede Lejlighed har udført et ualmindeligt smukt Redningsarbejde, der vidner om Mod, Aands-nærværelse og Udholdenhed og som fortjener belønning af de til dette Formaal oprettede Institutioner. Og Redningsdaaden bliver endnu smukkere, naar det tages i Betragtning, at Johan Hentze paa daværende Tidspunkt kun var 18 Aar gammel.